

Evangelis del diumenge de la setmana I de Quaresma (B): Jesús al desert

Evangelis i comentari del diumenge de la setmana I de Quaresma. “Hi va passar quaranta dies, temptat per Satanàs; s’estava entre les feres, i els àngels l’assistien”. Jesús pren la iniciativa en la lluita contra el mal i ens dona exemple amb la seva pregària i dejuni per viure aquesta Quaresma amb esperança en la lluita i l’esperit de conversió.

Evangelí (Mc 1, 12-15)

Immediatament l'Esperit empenyé Jesús cap al desert. Hi va passar quaranta dies, temptat per Satanàs; s'estava entre les feres, i els àngels l'assistien.

Després que Joan fou empresonat, Jesús anà a Galilea i anunciava la bona nova de Déu. Deia:

—S'ha complert el temps i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova.

.....

Comentari

Avui celebrem el primer diumenge de Quaresma i contemplem el Senyor conduït per impuls de l'Esperit Sant cap al desert, per pregar i dejunar-hi durant quaranta dies. Marc és molt lacònic en el seu relat sobre el temps

que va passar Jesús al desert. No es refereix als tres tipus de proves que pateix Jesús segons els altres evangelistes; senzillament diu que “hi va passar quaranta dies, temptat per Satanàs”.

Amb una mirada superficial, es podria demanar per què Jesús es posa en ocasió de ser provat. De fet, el relat paral·lel de Mateu afirma que “aleshores l'Esperit va conduir Jesús al desert perquè el diable el temptés” (*Mt* 4, 1). A més, qualsevol jueu creient de la seva època coneixia l'atribució bíblica de l'àmbit del desert al dimoni i a la prova (cf. *Lv* 16, 10). Però, així i tot, Jesús hi va.

Aquest episodi ens ensenya que és Jesús, i no el dimoni, qui pren la iniciativa en la lluita entre el bé i el mal. L'Apocalipsi afirma també que són Miquel i els seus àngels els qui comencen la lluita contra el dimoni per vèncer-lo (*Ap* 12, 7). Jesús

s'avança, amb un temps de pregària intensa i dejuni. I en aquest marc d'esforç i santedat de vida és al que el dimoni es veu abocat a anar-hi; un marc advers per a ell i no al revés.

L'escena d'avui ens mostra que la condició de fills de Déu revelada en el baptisme al Jordà —“Tu ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m’he complagut” (*Mc* 1, 11)—, lluny de fer-nos retrets davant el mal i el pecat, en actitud de fugida i temor a la derrota, ens porta precisament a prendre la iniciativa en la lluita, amb valentia i confiança en la gràcia, perquè som fills de Déu. No es tracta de refiar-se de les pròpies forces o posar-se sense més ni més en allò que sabem que per a nosaltres és ocasió de pecar. Es tracta més aviat de no anar a la defensiva en el nostre esforç per comportar-nos com a fills de Déu, a qui el Pare mira de bon grat, malgrat tot, perquè Ell mateix ha enviat el seu Fill fet home.

Amb aquest sentit positiu i actiu de la lluita han viscut sempre els sants, perquè no es miraven ells mateixos, sinó Crist, que va lluitar i va vèncer per ells. Sant Agustí expressava aquesta veritat així: “Crist era temptat pel diable i en Crist eres temptat tu, perquè Crist va prendre la teva carn i et va donar la seva salvació, va prendre la teva mortalitat i et va donar la seva vida, va prendre de tu les injúries i et va donar els honors, i pren ara la teva temptació per donar-te la victòria. Si vam ser temptats en Ell, vam vèncer també el diable en Ell. Et fixes que Crist és temptat i, tanmateix, no consideres el seu triomf?”^[1]. Per tant, Jesús ens dona exemple en aquest inici de la Quaresma i ens ensenya a prendre la iniciativa a la nostra lluita cristiana plena d'esperança.

I una manera evident d'avançar-se en la lluita consisteix a dedicar un temps previst per pregar, malgrat la

nostra personal situació o condició; malgrat les moltes raons que inventen la mandra, el pragmatisme o el temor, per deixar de banda aquestes estones de meditació. És lògic que quan ens decidim a seguir les empremtes del Mestre, aparegui a la nostra vida la prova i la temptació. Però això no són senyals que vagi malament la lluita o la nostra pregària sigui infecunda, ans al contrari. Els més provats solen ser els sants perquè, com deia santa Teresa de Jesús, “sap el traïdor que ànima que tingui amb perseverança oració la té perduda”^[2]. Per això el dimoni busca omplir-nos d'omissions i falses humilitats perquè deixem de pregar i perdem la iniciativa a la lluita. Perquè un clima de pregària sempre és advers per a ell.

^[1] Sant Agustí, Comentari sobre el Salm 60.

^[2] Santa Teresa de Jesús, *Vida*, 19,5.

Pablo M. Edo // Photo: Alex Azabache - Pexels

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/gospel/evangelidel-diumenge-de-la-setmana-i-de-
quaresma-jesus-al-desert/](https://dev.opusdei.org/ca-es/gospel/evangelidel-diumenge-de-la-setmana-i-de-quaresma-jesus-al-desert/) (12/08/2025)